

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

“Ενάντια στη βία”

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗ ΟΜΑΔΑ

Συντακτική Ομάδα Γ2

1. Μητροπούλου Νίκη
2. Μπάμπαλης Γιάννης
3. Νάμπουρης Νίκος
4. Νικολακοπούλου Μαρία
5. Ράπτη Νικολέττα
6. Σπανοπούλου Βίκυ
7. Σπάτα Αλντόνα
8. Τσερεντζούλιας Ανδρέας
9. Φούρα Γεωργία
10. Χριστοπούλου Ιωάννα

Καλλιτεχνική Ομάδα Β2

1. Νικολακοπούλου Ιωάννα
2. Ρηγοπούλου Ευαγγελιάννα
3. Τζαβάρα Χρύσα
4. Φλωροπούλου Άννα

Δημιουργία Φυλλαδίου

Σπυρόπουλος Βασίλης Β2

ΥΠΕΥΘΥΝΕΣ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΕΣ

Νικολάου Καλλιόπη ΠΕ2 (συντονισμός)

Βαμβακά Ντίνα ΠΕ3

Παρασκευή 6 Μαρτίου 2015

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΒΙΑ

Ως έφηβοι βουλευτές, καταθέτουμε την ύπαρξη ενός, συνεχώς, αυξανόμενου ζητήματος, του σχολικού εκφοβισμού. Η σχολική βία συνιστά ένα σύνολο ενεργειών και πράξεων, με στόχο την πρόκληση πόνου, φόβου και αναστάτωσης από κάποιους μαθητές σε συμμαθητές τους. Μπορεί να εμφανιστεί, ως φυσική, λεκτική βία, κοινωνικός εκφοβισμός, ηλεκτρονική, σεξουαλική και ρατσιστική βία.

Οι θύτες είναι, κατά κύριο λόγο, άτομα με ενδοοικογενειακά προβλήματα και με μειωμένη σχολική απόδοση, τα οποία στην προσπάθειά τους να μην φαίνονται κατώτερα, καταφεύγουν στη βία απέναντι στους συμμαθητές τους. Αυτά τα παιδιά, όμως, είναι οι μόνοι υπεύθυνοι; Θεωρώ πως οι λέξεις «παιδιά» και «ευθύνη» είναι δύο αλληλοσυγκρουόμενες έννοιες. Εξάλλου, ένας παράγοντας, που τροφοδοτεί την αναπαραγωγή τέτοιων φαινομένων, είναι το ίδιο το σχολείο. Το εκπαιδευτικό σύστημα με την εντατική και εν μέρει αυθαίρετη αξιολόγηση των γνώσεων των μαθητών και όχι των ιδιαίτερων ικανοτήτων και της προσωπικότητάς τους, ενισχύει τη δημιουργία τάξεων και κατηγοριών: Υπάρχουν οι καλοί και οι κακοί. Το γεγονός αυτό πυροδοτεί κοινωνικές ανισότητες και εκρήξεις φθόνου και ζήλιας ανάμεσά τους.

Το πρόβλημα εντείνεται, με την υπάρχουσα ανταγωνιστικότητα, εξαιτίας του απάνθρωπου εκπαιδευτικού συστήματος και του τρόπου εισαγωγικής στην Τριτοβάθμια Εκπαίδευση. Πώς είναι δυνατόν το εξοντωτικό αυτό σύστημα της Παιδείας να μην ωθεί τους μαθητές στη βία, ως έναν τρόπο εκτόνωσης, όταν τους τρέφει με χρησιμοθηρικές γνώσεις και όχι ιδανικά και αξίες, όταν τους μαθαίνει να μην εκφράζουν την άποψή τους, αλλά μασημένη τροφή, όταν δεν τους ακούει; Παράλληλα, συνυπεύθυνη είναι η ανεπαρκής επιμόρφωση των εκπαιδευτικών, οι οποίοι δεν γνωρίζουν καν τον τρόπο, με τον οποίο πρέπει να διαχειρίζονται δυσχερείς καταστάσεις και συνήθως, τις αγνοούν ή τις παραβλέπουν. Ωστόσο, στην Ελλάδα του φιλότιμου, δεν αποκλείω την ύπαρξη τέτοιων εκπαιδευτικών - υποδειγμάτων.

Και μιας και αναφερόμαστε σε υποδείγματα, τα προβαλλόμενα στην ελληνική πολιτικοκοινωνική σκηνή προς μίμηση πρότυπα αποτελούν περισσότερο παραδείγματα προς αποφυγή. Το θεωρώ απόλυτα φυσιολογικό ένα παιδί, που βρίσκεται σε μία τρυφερή ηλικία, κατά την οποία πηγή επιχειρεί, μέσω των ερεθισμάτων, που λαμβάνει, να αναπλάσει την προσωπικότητά του, να επηρεάζεται από τις σκηνές βίας, που παρακολουθεί καθημερινά από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Για παράδειγμα, στα ηλεκτρονικά παιχνίδια ο νικητής είναι αυτός, που θα εξοντώσει τους περισσότερους εχθρούς. Το μέσο είναι η βία.

Και προβληματίζομαι. Κάτι παρόμοιο δεν συμβαίνει και στο πολιτικό προσκήνιο της χώρας μας; Μόνο που εκεί όλοι φορούν το προσωπείο του αξιοπρεπέστατου ηγέτη, που προσπαθεί να απαλλάξει τους πολίτες από αυτούς, που αμαυρώνουν την εικόνα της χώρας, που γέννησε τη Δημοκρατία, χρησιμοποιώντας ένα ακατανίκητο κοινό όπλο, τη λεκτική βία. Δεν διστάζουν, μάλιστα, να τη χρησιμοποιούν απροκάλυπτα, σε χώρους εθνικής σημασίας ή να διαπληκτίζονται μεταξύ τους στα διάφορα τηλεοπτικά παράθυρα για το «κοινό καλό».

Αλλά η υποκρισία δεν σταματάει εκεί. Στην Ελλάδα, το φαινόμενο του τραμπουκισμού είναι, αυτονόητα, νομιμοποιημένο, εμπεδωμένο, ατιμώρητο, ακόμη και στις κατάφωρα εγκληματικές εκφάνσεις του, καθιστώντας έτσι τους νεαρούς μαθητές σε εκκολαπτόμενους ενήλικες, που ξέρουν να λύνουν τα προβλήματά τους μόνο με βία.

Πώς, λοιπόν, αγαπητοί, μπορούμε να καταδικάζουμε τη βία στο σχολείο, όταν έχουμε αποδεχτεί την ύπαρξη της στο πολιτικό προσκήνιο;

Οι βασικές, λοιπόν, κατά τη γνώμη μου, αιτίες αυτού του προβλήματος είναι σοβαρές, όπως σοβαρή είναι και η έκταση, που μπορεί να λάβει. Και επειδή το να κατακρίνει κάποιος μόνο τα υπάρχοντα προβλήματα δεν οδηγεί - ούτε οδήγησε πουθενά - θα προχωρήσω, με την καταγραφή κάποιων εφικτών λύσεων.

Πρώτα – πρώτα, θεωρώ ότι είναι επιτακτική ανάγκη η άμεση αλλαγή του εκπαιδευτικού συστήματος, καθώς, όπως προαναφέρθηκε, αποτελεί πηγή βίαιων συμπεριφορών. Βάση θα πρέπει να δίνεται στην παροχή γενικών αξιολογικών ανθρωπιστικών γνώσεων και να μην διαπνέεται το εκπαιδευτικό σύστημα από χρησιμοθηρικό πνεύμα. Αναγκαία εισαγωγή στο σχολικό πρόγραμμα μαθημάτων τέχνης, που λειτουργεί, ως καταλυτικός παράγοντας στη διαμόρφωση υγιών προσωπικοτήτων και συμβάλλει στην ομαλή ψυχική εκτόνωση των μαθητών.

Παράλληλα, το υπάρχον σύστημα αξιολόγησης, που μπορεί να χαρακτηριστεί, επιεικώς, απαράδεκτο και πολλές φορές άδικο, οφείλει να αναβαθμιστεί και να καθοριστούν αξιοκρατικοί κανόνες βαθμολόγησης των μαθητών, βάσει των ιδιαίτερων ικανοτήτων και όχι μόνο των γνώσεών τους. Υψίστης σημασίας, πιστεύω, πως είναι η κατάργηση του θεσμού των Πανελληνίων, ενός απαρχαιωμένου θεσμού, που δημιουργεί νευρωτικούς μαθητές, τους καταρρακώνει, τους εκμηδενίζει, ως προσωπικότητες. Επιπλέον, κρίνεται αναγκαία η ύπαρξη μιας ομάδας υποστήριξης σε κάθε σχολείο, η οποία θα μεσολαβεί μεταξύ των μαθητών και θα συζητά για τα προβλήματα, που προκύπτουν.

Κύριος σκοπός θα είναι η ανάπτυξη της ενσυναίσθησης σε θύτες, υποστηρικτές και παρατηρητές, με το να δίνεται έμφαση στα συναισθήματα του θύματος και όχι στο τι ακριβώς συνέβη ή ποιος έκανε τι. Η προσέγγιση αυτή τους βοηθά να αντιληφθούν τον αντίκτυπο της συμπεριφοράς τους και τους ενθαρρύνει να την εγκαταλείψουν. Με το διαρκή διάλογο και τις συμβουλές και όχι με την επιβολή τιμωρίας θα επιτευχθεί λύση του προβλήματος από τη ρίζα του. Με μια αυθαίρετη ποινή, το μόνο που επιτυγχάνεται είναι η απαλλαγή των ευθυνών από την πλευρά του σχολείου και η ψευδαίσθηση ότι με αυτόν τον τρόπο η λύση του προβλήματος έχει δοθεί.

Ξέρετε, βαρέθηκα σε αυτή τη χώρα να ενδιαφέρονται όλοι για την περιβόητη οικονομική κρίση και για το πώς θα εξοικονομήσουμε περισσότερα χρήματα. Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε πως αν θέλουμε πραγματικά να βγει η Ελλάδα από το βούρκο της, θα πρέπει να στοχεύσουμε στη βελτίωση της παιδείας, που παρέχεται στους νέους, σε εμάς. Και εμείς είμαστε μέλη της κοινωνίας και της μοιάζουμε. Η ύπαρξη βίαιων συμπεριφορών, στις μικρές σχολικές κοινωνίες, αντικατοπτρίζει, σίγουρα, το τι πραγματικά συμβαίνει στις μεγάλες. Και αυτή η διαπίστωση, αγαπητοί συνάδελφοι, νομίζω είναι τραγική.

(έφηβοι βουλευτές)